

Παρασκευή, καὶ ἐπομένως ἡ πρώτη τοῦ θοῦ ἔτους ἤτο Σάββατον, ἡ δὲ τοῦ ἰου μ. Χ. ἔτους Κυριακή.

Ἐὰν ἤδη παραστήσωμεν, συντομίας χάριν, τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος διὰ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν γραμμάτων: Κ, Δ, Τρ, Τ, Π, Πρ, Σ, ὁ πλήρης κύκλος τῆς περιόδου τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐν σχεδίᾳ πρὸς τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος διατυπύεται ὡς ἑξῆς:

ἔτη περιόδου..... 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13,
ἡμέρας ἐβδομάδος.... Σ, Κ, Δ, Τρ, Π, Πρ, Σ, Κ, Τρ, Τ, Π, Πρ, Κ, Δ,
ἔτη περιόδου..... 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27,
ἡμέρας ἐβδομάδος... Τρ, Τ, Πρ, Σ, Κ, Δ, Τ, Π, Πρ, Σ, Δ, Τρ, Τ, Π.

Διὰ τοῦ πίνακος τούτου εὐχερῶς λύεται τὸ ἐξῆς γενικώτερον πρόβλημα: Δεδομένου σωτηρίου τινὸς ἔτους νὰ εὐρεθῇ τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας εἰς ἣν ἀντιστοιχεῖ ἡ πρώτη αὐτοῦ.

Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου 1· τὸ ὑπόλοιπον δεικνύει τὸν ἀριθμὸν τῶν συμπληρωθέντων ἐτῶν· τοῦτο διαιροῦμεν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν τῆς περιόδου, 28· τὸ ἀκέραιον πηλίκον τῆς διαιρέσεως δεικνύει τὸν ἀριθμὸν τῶν πλήρων περιόδων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον δεικνύει τὴν τάξιν τοῦ προκειμένου ἔτους ἐν τῇ περιόδῳ τῶν 28 ἐτῶν· τελευταῖον, ἀναζητοῦμεν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πίνακι τὴν ἀντιστοιχοῦσαν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος εἰς τὸ ὑπόλοιπον τοῦτο.

Οὕτω, προκειμένου περὶ τοῦ ἔτους 1894, διαιροῦμεν τὸν 1893 (=1894—1) διὰ τοῦ 28 καὶ λαμβάνομεν ὑπόλοιπον 17, ἀνατρέχοντες δὲ εἰς τὸν πίνακα εὐρίσκουμεν τὸ ἀντιστοιχοῦν ὄνομα τῆς πρώτης αὐτοῦ: Σάββατον.

Ἐπίσης, προκειμένου περὶ τοῦ ἔτους 1871, διαιροῦμεν τὸν 1870 διὰ τοῦ 28 καὶ λαμβάνομεν ὑπόλοιπον 22, ὅθεν διὰ τοῦ πίνακος εὐρίσκουμεν ὡς ὄνομα τῆς πρώτης αὐτοῦ: Παρασκευή.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εὐρίσκεται ὅτι ἡ πρώτη τοῦ ἔτους 1949 ἔσται Παρασκευή, ἡ τοῦ 1821 ἤτο Σάββατον, ἡ τοῦ 1876 Πέμπτη, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Σημ. Ἡ μὴ εἰσαγωγὴ τοῦ ἔτους 0 ἐν τῇ περιόδῳ τῶν 28 ἐτῶν, παρέχει πίνακα ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ζεύγους: 1, Κ, καὶ συμπληρούμενον ἐν τέλει διὰ τοῦ ζεύγους: 28, Σ. Ἡ χρῆσις τοῦ πίνακος τούτου, οὐσιωδῶς ταυτιζομένου μετὰ τοῦ ἀνωτέρω, πλεονεκτεῖ μὲν ἐκείνου κατὰ τὴν μὴ φαινομενικὴν μετατόπισιν τῆς τάξεως τῶν διδέκτων ἐτῶν, λείπεται ὅμως κατὰ τὴν ἀπλότητα τῶν ἀνωτέρω σημειωθείσων πράξεων· διότι, ἀνάγκη τότε, ἐὰν τὸ προηγούμενον τοῦ προκειμένου ἔτους εἴνε διδέκτον, νὰ λογίζηται ὡς ἡμέρα τῆς ἐνάργεως αὐτοῦ οὐχὶ ἡ ἀντιστοιχοῦσα ἐν τῷ πίνακι ἐκεῖνῳ, ἀλλ' ἡ ἐπομένη ταύτης ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐφεξῆς ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος.

Οὕτως, ἐν παραδειγματι, ἡ πρώτη ἰανουαρίου τοῦ 1893 (ἐπομένου τοῦ διδέκτου ἔτους 1892), εὐρίσκεται οὕσα κατὰ τὸν πίνακα ἐκεῖνον: Πέμπτη, ἀντ' αὐτῆς δὲ δεόν νὰ ληθῇ ἡ ἐπομένη ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐφεξῆς ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος: Παρασκευή. Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει διὰ τὰ ἔτη: 1865, 1837, 1901, κτλ.

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ ἐν Παρισίαις ἐκδιδόμενον περιοδικὸν σύγγραμμα «Καλλιτέχνης Κόσμος» (Monde Artiste), λόγον ποιούμενον ἐν τινι τῶν τελευταίων αὐτοῦ τευχῶν περὶ τῆς περιοδείας τῆς διασήμου τραγωδοῦ Σάρρας Bernhardt ἐν Περτρούπολει, ἀνέγραψε περὶ αὐτῆς ἀρκούντως κωμικὸν ἐπεισόδιον, τὸ ἐξῆς: Κατὰ τὴν ἀμφιστηρίδα τῆς γεννήσεως τῆς αὐτοκρατείας τὰ τρία αὐτοκρατορικὰ θέατρα εἴθισται νὰ δίδωσι ἡμερησίας παραστάσεις (matinées) εἰς ἃς προσκαλεῖται δωρεὰν ἡ σπουδάζουσα νεότης. Τῷ ᾧ θοι τούτῳ στοιχοῦσα καὶ ἡ ἐπιφανὴς καλλιτέχνης, προεκήρυξε δωρεὰν ὑπὲρ τῶν παιδῶν παρίστασιν, καθ' ἣν προτίθετο νὰ διδάξῃ... τὴν Κ α μ ε λ ι ο φ ὄ ρ ο ν. Ἡ ὁμημαρχία εἰς στενόχωρον περιλήθη θέσιν, ἀλλ' ἀπεράσισε νὰ διανεῖμῃ τὰ εἰσιτήρια οὐχὶ τοῖς μαθηταῖς καὶ ταῖς μαθητρίαις, ἀλλὰ τοῖς διδασκάλοις αὐτῶν, ἐξαίρουσα τὰς διδασκάλους, ἃς τὰ συμβάντα τῇ καρδίᾳ τῆς Μαργαρίτας Gautier ἠδύναντο νὰ σκανδαλίσωσι. Καὶ ταῦτα μὲν ἀνέγραψεν ὁ «Καλλιτέχνης Κόσμος». Ἡ δὲ Σάρρα, γνοῦσα αὐτά, ἐτηλεγράφησεν ἐκ Βιέννης, ὅπου διδάσκει, διαρρήδην διαψεύδουσα τὰ γραφέντα καὶ δηλοῦσα ὅτι ἐδίδασκε χάριν τῶν σχολῶν τῆς Περτρούπολεως ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς αὐτοκρατείας τὴν Ἰ ω ά ν ν α ν δ' Ἀ ρ κ (Jeanne d'Arc) καὶ οὐχὶ τὴν Κ α μ ε λ ι ο φ ὄ ρ ο ν. Ἀμα φανεροῦ ὅτι ἡ παράστασις αὕτη, δοθεῖσα πρὸ δύο χιλιάδων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ἐγένετο ἀφορμὴ μεγάλης ἐπιτυχίας ὑπὲρ τοῦ διδαχθέντος ἔργου. Μετὰ τὴν πτώσιν δὲ τῆς ἀλλοίας ὁ θίασος αὐτῆς ἠναγκάσθη νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν τριακονταεπτάκις πρὸ ἐνθουσιῶντος καὶ εὐγνωμοῦντος δημοσίου. Διετέλεσε δὲ μὴ δυναμένη νὰ ὀμιλήσῃ ἐπὶ πέντε λεπτά, μετὰ τοὺς περιττὸν στίχους:

La France renaîtra dans le dernier Français.

Ἡ κραυγὴ: Ζήτω ἡ Γαλλία! ἐπανελήθη χιλιᾶκις ὑπὸ χιλιῶν στομάτων, ὁ δὲ θίασος κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης καὶ ὑπερφηφάνου συγχινήσεως. Τέλος τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς Περτρούπολεως ἐτίμησε τὴν ἔσχατον καλλιτέχνιδά διὰ ψήφισματος δημοσίας εὐγνωμοσύνης καὶ διεβίβασεν αὐτῇ εἰς Μόσχαν λίαν φιλόφρον ἐπίσημον γράμμα, ἐκφράζον τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἐν τῷ ἐπεισodίῳ τούτῳ ἀναζητητέον ἐπίσης τὸν Γερμανόν. Πράγματι δὲ ἡ γερμανικὴ ἐφημερίς «Berliner Tagblatt» ἀνέγραψε πρώτη τὸν μῦθον μετὰ εὐαρεσκείας ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ δέθεν τῆς διασήμου τραγωδοῦ, ὁ δὲ «Καλλιτέχνης Κόσμος» ὁμολόγησε μὲν ἐν τῷ τεύχει τῆς 8ης ἵσταμένου τὸν ἀπατήσαντα αὐτὴν, ἐπιτίθεται ὅμως αἰθῆς κατὰ τῆς Σάρρας, ὡς μὴ τηρησάσης καὶ ἐν τῷ τηλεγραφήματι αὐτῆς τὸ μέτρον, ἀλλὰ χρησαμένης τῇ ὑπερβολῇ, ἣν μεταχειρίζεται ἐν τῇ ὑποκρίσει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὴν ἀδίκως, συναδῶν οὕτω τοῖς τὴν ἀπογύμνωσιν τῆς Γαλλίας ἀπὸ παντὸς ἐξόχου ἐπιδιδώκουσι, φθόνου ἕνεκεν. Ἡ ἀληθὴς δόξα οὐποτε ἐπηρεάζεται. Ἡ διάσημος γαλλὶς καλλιτέχνης ἐστὶ καὶ ἔσται Σάρρα. Τούτου δ' ἕνεκα ἐξακολουθεῖ δρέπουσα δάφνας ἐν Βιέννῃ, ὅπου ἐδίδαξεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ *An der Wien* θεάτρου, τῇ μὲν 24 ἰαν. τὴν *Fedora*, τῇ δὲ 3ῃ τὸν

Aveu καὶ τὴν *Francillon*, τῇ 4ῃ τὴν *Dame aux Camélias*, τῇ 5ῃ τὴν *Froufrou*, τῇ 6ῃ ἐν ἡμερίδι μὲν τὸ *Sang chaud* τὴν ἐσπέραν δὲ τὸν *Maître de Forges*, τῇ 7ῃ τὴν *Tosca* καὶ τῇ 8ῃ τὴν *Adrienne Lecouvreur*. Ἐκ τοῦ καταλόγου τούτου φανεροῦται ὅτι τῇ 6 ἰκν. ἐδιδάχθη τὸ ἔργον τοῦ Ὁνέ, ὅπερ τοσοῦτον ἐχειροκρότησεν ἄρτι τὸ δημόσιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διδασκῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Βέρδη ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ θιάσου. Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Βιέννης, ἀπὸ 8ης ἰανουαρίου, τὸ θέατρον κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ *Maître de Forges* ἦν πλήρες. Ἡ ἐρμηνεία τῆς Σάρρας, ὑποδυομένης τὴν *Claire de Beau-lieu*, ἦν πλήρης λεπτότητος καὶ χρωματισμῶν. Ὁ κ. *Sonnenthal* τοῦ *Burgtheater*, ὅστις παρέστη ἐν τῇ παραστάσει ἐν θεωρεῖῳ, πολλὰκις ἔδωκε τὸ σύνθημα τῶν χειροκροτημάτων. Περὶ τοῦ *Κυρίου τοῦ σιδεροῦργεῖου* (Μαίτρον τοῦ *Maître de Forges*) τοῦ λόγου ὄντος, σημειοῦμαι ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ *Ohnet* ἐδιδάχθη ἄρτι καὶ ἐν τῷ ἐν Βρυξέλλαις Θεάτρῳ Μολιέρου. Ἡ «Βελγικὴ ἀνεξαρτησία», ἀναγράφουσα ἐν ἑκτενέῳ ἄρθρῳ τὰ κατὰ τὴν παραστάσιν, καὶ τὴν ἐπιτροχίαν τῆς ὑποκρινομένης τὴν *Claire* δεσποινίδος *Alice Lody* ἐξαίρουσα, παρατηρεῖ ὅτι τὸ ἔργον ἐποιήσατο τὴν περιοδεῖαν τοῦ κόσμου παντός, διότι ἐδιδάχθη ὁ παγκόσμιος οὗτος *Κύριος τοῦ σιδεροῦργεῖου* ἐν πάσαις ταῖς χώραις ἔνθα ἐνεπήγησαν σκηνίδες τινὲς θεάτρου. «Διηγούνται, λέγει αὕτη, ὅτι οἱ ἐξερευνηταὶ τῶν μᾶλλον μυστηριωδῶν τόπων τῆς τε Ἀφρικῆς καὶ Ἀμερικῆς εὑρον τὰ ἴχνη τοῦ *Κυρίου τοῦ σιδεροῦργεῖου*». Ἀλλ' ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν Σάρραν.

Προκειμένου νὰ διδασκῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας ἡ *Reine Juana*, ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς *Parodi*, ἐπιθυμῶν ὅπως ὑποκριθῇ τὸ κυριώτατον πρόσωπον τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἡ Σάρρα, ἐξητήσατο παρὰ τοῦ κ. *Claretie*, τοῦ ἐπιφανοῦς διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου, ἵνα, εἰ δυνατόν, ἡ μεγάλη τραγῳδὸς προσληφθῇ διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ. Ὁ κ. *Claretie* ἐποιήσατο λόγον περὶ τῆς αἰτιώσεως τοῦ *Parodi* εἰς τὴν ἐπιτροχίαν, ἀλλ' αὕτη ἀπέριψεν αὐτὴν ὡς ἐπικίνδυνον καὶ διότι τὸ σύστημα τῶν καλλιτεχνῶν κατὰ παραστάσεις ἀντίκειται τῷ πνεύματι, τῇ κρατούσῃ τάξει καὶ τοῖς συμπεριουσι τοῦ Οἴκου τοῦ Μολιέρου. Οὕτω τὸ κυριώτατον πρόσωπον τοῦ ἔργου τοῦ *Parodi* ὑποδυθήσεται ἡ δεσποινὶς *Dublay*.

— Κατὰ συνήθειαν κρατοῦσαν ἐν τῇ Γαλλικῇ-Κωμωδίᾳ, προκειμένου ν' ἀναβιβασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς νέον ἔργον, προηγεῖται ἡ διδασκαλία μικροῦ τινος ἔργου, ἐννοεῖται ἂν ὑπάρχῃ, τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐπιφανοῦς θεάτρου, διδασκόμενον ἐν μικρῷ χρόνῳ διαστήματι νέου ἔργου τοῦ συγγραφέως τοῦ πανταχοῦ τοῦ κόσμου χειροκροτηθέντος *Monde où l'on s'ennuie* *Pailleron*, ἐπανελάβε τὸ παλαιὸν αὐτοῦ ἔργον *Monde où l'on s'amuse*. Τὴν ἐπανάληψιν ταύτην μερὶς τῶν κριτικῶν κατέκρινε, προαιρουμένη τὴν ἐπανάληψιν ἄλλων ἔργων τοῦ *Pailleron*, οἷον τῆς *Petite pluie*, τοῦ *Etincelle* (ὅπερ κατὰ τινὰς ἐστὶ τὸ κράτιστον τῶν ἔργων αὐτοῦ) καὶ τοῦ *Pendant le bal*.

— Ἐπίσης εἰς μερίδα τινὰ τῶν κριτικῶν ἀπήρτισεν ἡ παρασημοφορία τοῦ ἑταίρου τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας κ. *Laroche*, ἡ ἄρτι γενομένη. Ἡ κατάχριστις αὕτη παρήγαγε

καί τι ἐπεισόδιον, ἀφορῶν τὸν διαπρεπῆ ὑποκριτὴν τοῦ αὐτοῦ θεάτρου *Got*, ὃς τετιμημένος παραστήμῳ, κατεκρίθη ὡς φέρων ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ παράσημον αὐτοῦ. Ὁ *Got* ὅμως ἀπήντησεν ὅτι ὑποδυόμενος πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἔχον παράσημον, φέρει τὸ παράσημον τοῦ προσώπου τοῦ δράματος, οὐχὶ τὸ ἑαυτοῦ, ἐπὶ τῆς σκηνῆς δὲ παρίσταται οὐχὶ ὁ *Got*, ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης.

— Ἐν ταῖς προτέραις Ἐπιθεωρήσεσιν ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἄρτι γενομένης διδασκαλίας τῆς *Λουισιστράτης* καὶ ἐσημειώθη ὅτι ὁ κριτικὸς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων» *Jules Lemaitre*, βουλόμενος νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ὑπὲρ τοῦ ἔργου θαυμασμὸν αὐτοῦ, ἔργου, ὅπερ ὁ *Sarcey* ὡς ἀπλήν παρωδῖαν τῆς Ἀριστοφάνους *Λουισιστράτης* ἐχαρκακτήρισεν, ἀφιεροῖ πλέον τοῦ ἡμίσεος τῆς ἐπιφυλλίδος αὐτοῦ εἰς μελέτην ἐπὶ τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ «Καλλιτέχνης Κόσμος» ἐν ὁλοκλήρῳ σελίδι ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ τῆς κωμωδίας παρέχει εἰκόνας προτομῶν ἐν εἶδει μεταλλίων καὶ ἐν συμπλέγματι τῶν διαφόρων προσώπων τῆς κωμωδίας τοῦ *Donay*, φερομένου παραπλεύρως ἑλληνικοῦ γράμματος τοῦ ὀνόματος. Τὰ ὀνόματα ὅμως ταῦτα γρονθοκοποῦσιν ἀνηλεῶς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ὀρθογραφίαν, αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ κύριον πρόσωπον γράφεται *Λουισιστράτα* ἀντὶ *Λουιστράτη*.

— Ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἐξόχου τραγῳδοῦ Σάρρας, ἐνταῦθα γενήσεται περὶ τῆς ἐξόχου αἰδοῦ *Adelina Patti*. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Γαλλικοῦ Μελοδράματος προσεκάλεσεν αὐτὴν νὰ δῶν παραστάσεις τινὰς ἐν τῷ Μελοδράματι τῶν Παρισίων. Ἡ γλυκεῖα ὅμως ἀρῶν ἡρνήσατο ἐνεκα ἀποχωρήσεων αὐτῆς πρὸς ἄλλους. Τινὲς ὅμως τῶν ἐφημερίδων ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀνέγραψαν ὅτι ὁ ἀληθὴς λόγος τῆς ἀρνήσεως αὐτῆς ἐστίν, ὅτι αὕτη ἐπεθύμει νὰ τύχῃ τοῦ παραστήμου τῆς *Λεγεῶνος* τῆς τιμῆς, τῆς δὲ ἐπιθυμίας αὐτῆς μὴ συντελεσθεῖσης δυσηρετήθη. Ὁ *Nicolini*, σύζυγος τῆς κυρίας *Πάττι*, διέψευσε τοῦτο, εἰπὼν, ὅτι κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διάβασιν αὐτῆς πρὸ διετίας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν *Ritt* καὶ *Gaillard*, οἱ κκ. *Gounod* καὶ *Gaillard* συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ ζητήσωσι τὸ παράσημον ὑπὲρ τῆς *Patti*. Ἐποίησαν τὰ προσήκοντα διαβήματα, ἀλλ' ἔμειναν ταῦτα ἀνευ ἀποτελέσματος.

— Ἐν Λονδίνῳ ἐδιδάχθη ἄρτι δρᾶμα κλασικόν, ἐπιγραφόμενον *Ἰπατία*. Τὰ εἰκονογραφημένα περιοδικὰ τῆς πόλεως ταύτης ἔχουσιν εἰκόνας φανερούσας σκηνὰς τινὰς τοῦ δράματος.

— Ἐν τῷ περιφύμῳ θεάτρῳ τῆς *Scala* ἐν Μιλάνῳ ἐγένοντο αἱ δοκιμαὶ τοῦ νέου ἔργου τοῦ Βέρδη *Falstaf*, προυξένης δὲ μεγίστην ἐντύπωσιν, καθόσον τὸ δρᾶμα ἐστὶ κωμικόν.

— Κατ' αὐτὰς ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ *Scala* ἐδιδάχθη τὸ γνωστὸν *pièce à grand spectacle* *Μιχαήλ Στρογγώφ*, ὅπερ καὶ πρότερον καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ κατὰ τὸ παρὸν ὑπὸ ἐκτάκτου ἐστέφθη ἐπιτυχία ἐν Παρισίοις. Ἐν τῷ ἰταλικῷ ὅμως θεάτρῳ τὸ ἔργον ἐσυρίχθη. Ἐἵνε τοῦτο ἀντεκδίκησις ἐπὶ τοῖς γραφεῖσιν ἐν Παρισίοις ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει τῆς *Cavalleria Rusticana*; ἡ δὲν ἐπέτυχε τὸ θεαματικὸν τοῦ ἔργου;

Υ. Γ. Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς παρελθούσης πέμπτης ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ὁ ἡμέτερος συνάδελφος, διευθυντὴς δὲ τοῦ *Osmanische Post*, κ. D. Rosenfeld ὠμίλησε περὶ τοῦ ἐπιφανοῦς γερμανοῦ δραματικοῦ ποιητοῦ Φραγκίσκου Grillparzer, τοῦ καὶ Τυρταίου τῆς Αὐστρουγγαρίας κατὰ τὸ 1848. Οὗτος λογίζεται ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ὡς ἑξοχος, πολλῶν ἔργων αὐτοῦ χαρακτηριζομένων ὡς λαμπρῶν καὶ εἰς μέγαν βαθμὸν τῶν λυρισμῶν ἔχόντων καὶ ἐπιτυχόντων. Ἔστι δὲ ποιητὴς καὶ δραμάτων ἐλληνικῆς ὑποθέσεως, ὡς τῆς Σαπφούς, δράματος διδαχθέντος πανταχοῦ τοῦ κόσμου, ἰδίᾳ δ' ἐν Ἀγγλίᾳ, τῆς τριλογίας τοῦ Χρυσοῦ δέρας (Χρυσὸν δέρας, Ἀργοναυταί, Μήδεια) καὶ τῶν Καθ' Ἡρώ καὶ Λέανδρον. Ἐπεχείρησε δὲ ὁ ποιητὴς οὗτος καὶ ταξειδίων ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, διελθὼν τῆς ἡμετέρας πόλεως. Ὁ κ. Rosenfeld ἐπραγματεύσατο τὸ θέμα αὐτοῦ μετὰ σαφηνείας καὶ χάριτος, ἀνυψῶν τὸν ποιητὴν εἰς τὴν τάξιν τῶν Goethe καὶ Schiller, καίτοι ὁ βιενναῖος ποιητὴς θεωρεῖται ὡς μὴ ἐμβαθύνων ἐν τοῖς χαρακτῆρσι. Τὸ κατ' ἐμὲ, συγχαίρω τῷ ἀγαπητῷ συνάδελφῳ καὶ εὐχομαι, εἰ δυνατόν, ἔργα ἐλληνικῆς ὑποθέσεως, ἐξ ὧν οὐκ ὀλίγα ἔχουσιν οὐ μόνον οἱ γάλλοι κλασικοί, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀγγλῶν τινές, οἱ κορυφαῖοι τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Ἰταλῶν οὐκ ὀλίγοι, μετεφράζοντο εἰς τὴν ἐλληνικὴν, ἐδιδάσκοντο δὲ ἀντ' ἐκείνων, ἅπερ στερούμενα τῆς ἀνθρωπίνης ἀληθείας οὐχὶ πᾶσι τοῖς λαοῖς πρόσφορα. Τοῦ Grillparzer ἡ μὲν Σαπφὼ κρίνεται ὡς ἀπλή μελέτη μᾶλλον ἢ ὡς ἔργον τοῦ θεάτρου, ἡ δὲ τριλογία τοῦ Χρυσοῦ δέρας ὡς ἀναμνηστικῆς ἐνέχουσα καλλολογία, καθὰ μάλιστα παρατηρεῖ ὁ G. A. Heinrich ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Γερμανικῆς Φιλολογίας αὐτοῦ, τῇ ἐστεμμένῃ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ πολιτικὴ μηχανή, ἥτις τέως ἐν ἀδρανεῖα διετέλει ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς, ἤρξατο καὶ αὖθις τῶν ἑαυτῆς κινήσεων, τῶν ἐνυπαρχουσῶν ἐν τῇ ἐπαναλήψει τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐργασιῶν ἐν τοῖς συνταγματικῶς κυβερνωμένοις κράτεσι καὶ ἐν τοῖς ἀνακινουμένοις ἐν ταῖς διαφόροις ἐθνικαῖς ἀντιπροσωπειαῖς ζητήμασιν. Καὶ ὑπὸ γενικὴν μὲν ἐποψὴν τὰ σπουδαιότερα τούτων εἶναι τὸ ἐν Γερμανίᾳ στρατιωτικόν, τὸ προκαλέσαν θυελλώδεις συζητήσεις ἐν τῇ στρατιωτικῇ ἐπιτροπῇ τοῦ γερμανικοῦ κοινοβουλίου καὶ ἡ ἐν Γαλλίᾳ ἐπελθούσα ὑπουργικὴ τροποποίησις, ἡ ἀπολήξασα εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ νέου ὑπουργείου ὑπὸ τὴν προεδρίαν καὶ αὖθις τοῦ καὶ τέως προθυπουργοῦ. Τὸ στρατιωτικὸν μάλιστα ἐν Γερμανίᾳ ζήτημα προὔκალεσε διπλώσεις, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ παρέλθωσιν ἀπαράτητοι, καὶ νὰ μὴ παράσχωσιν ἀφορμὴν εἰς νέας ἐν τοῖς στρατοῖς τῆς στρατευμένης Εὐρώπης μεταρρυθμίσεις, εἰς ἀνατροπὴν τῶν εἰρηνικῶν λόγων καὶ τῶν εὐχῶν, τῶν ἀκουσθέντων κατὰ τὴν 1 τοῦ νέου ἔτους καὶ τῶν ἐμπνευσάντων ἐλ-

πίδας τινὰς ἀνακουφίσεως ἀπὸ τῶν ἐπιβαρυνουσῶν τοὺς λαοὺς δαπανῶν. Ὁ κόμης Καπρίνης, τὸν προκάτοχον αὐτοῦ μιμούμενος ἐν πᾶσι, παρέστησε τὴν Γερμανίαν ὡς ἀπειλουμένην δι' ἀμέσου παρὰ τῆς Γαλλίας προσβολῆς καὶ ὡς ἠναγκασμένην ἐπομένως νὰ διατηρῇ στρατόν, δυνάμενον οὐ μόνον τὴν γαλλικὴν ν' ἀποκρούσῃ ἐπιδρομὴν ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπιθετικὸν νὰ προβῇ πόλεμον. Ταυτοχρόνως ὁ κόμης, ὥσει ἅπαντα τὰ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἐν τῷ κρατίστῳ τῶν δυνατῶν διετέλουν κόσμῳ, παρέστησεν ὡς ἐπικειμένην τὴν ἐν Γαλλίᾳ δικτατορίαν καὶ προὔκალεσεν οὕτως οὐκ ὀλίγα σχόλια τοῦ ἀμερολήπτως τὰ ἐν Εὐρώπῃ ἐξετάζοντος τύπου. Ἐν τῷ ὑπανιγμῷ τοῦ κόμης πολὺ ὑπάρχει τὸ μακιαβελιστικόν, διότι αἰεποτε ἡ Γερμανία ἠσθάνθη φόβον μέγαν πρὸς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἢ τὴν μοναρχικὴν Γαλλίαν, ὡς τοῦτο ἀποδείκνυται ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς πρὸς τὸν ἀποθανόντα Ἀρνίμ ἐριδος καὶ διαφωνίας τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ, καὶ διότι διὰ τῆς διπλώσεως ταύτης παρουσιάζεται ἡ κατὰ τῆς Γερμανίας ἐπιθεσις τῆς Γαλλίας τοσούτῳ μᾶλλον ἐπικειμένη, ὥς ταχυτέρα νὰ ἐπέλθῃ δύναται ἡ ἀνατροπὴ τοῦ κρατοῦντος ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ κυβερνητικοῦ συστήματος καὶ ἀντικατάστασις αὐτοῦ διὰ τῆς προσωπικῆς κυβερνήσεως, τῆς ἐκπροσωπούμενης διὰ τῆς δικτατορίας ἰδίᾳ. Ἀλλ' ὁ γερομανὸς ἀρχιγραμματεὺς ἔκρινε καλὸν πρὸς τῷ φάσματι τῆς γαλλικῆς ἐπιδρομῆς, νὰ παραστήσῃ καὶ τὰ ἐν Ρωσίᾳ πολέμια τῇ Γερμανίᾳ στοιχεῖα ὡς ἐπιζητοῦντα παντὶ σθένει τὸν κατὰ τῆς αὐτοκρατορίας ταύτης πόλεμον καὶ ὡς ἐπιδιώκοντα τὴν πραγμάτωσιν τῶν ἐν πολιτικαῖς διαθήκαις ἐξεκινιζομένων ὀνειρῶν διὰ πάλης, τὸ Βερολῖνον μᾶλλον ἢ τὴν Βιέννην κατασυντριβοῦσης· οὕτω, δούς τὸ σθένημα τοῦ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἐκφοβισμοῦ διὰ τοῦ διμετώπου πολέμου, εὐρὺ διήνοιξε τὸ στάδιον εἰς τὰ ἐρπετὰ τῆς κυβερνήσεως, τὰ μισθοδοτούμενα ἐκ τῶν οὐλεφικῶν κεφαλαίων, ὧν τοσαύτη κατὰ τινὰς ἐφημερίδας ἐγένετο κατάχρησις, ὥστε καὶ ἡ Γερμανία δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα τὸ παναμαῖον σκάνδαλον αὐτῆς. Τὰ ὄργανα ταῦτα, συνηγοροῦντα ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου τῆς διετοῦς θητείας, ὑποδεικνύουσιν ἐν πρώτοις τὸ ἐλαττωματικὸν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, ποιοῦνται εἴτα σύγκρισιν τῶν ἐπιβαρυνόντων ἐκάστῳ πολίτῃ στρατιωτικῶν βαρῶν ἐν ἀπάσαις ταῖς εὐρωπαϊκαῖς χώραις, τεκμηριοῦσιν ὅτι ὁ ἥττον φορολογούμενος εἶναι ὁ Γερμανός, ζητοῦσιν ὅπως καὶ τούτου τὰ βάρη ἐξισωθῶσι πρὸς τὰ τοῦ Γάλλου, τοῦ Ἀγγλοῦ, τοῦ Ρώσου, τοῦ Αὐστριακοῦ κτλ. καὶ ἐν τέλει, ἐξαίροντα τὸ ἐπικαιρὸν καὶ τὴν στρατιωτικὴν ἀξίαν τοῦ ἐν τοῖς γαλλογερμανικοῖς μεθορίοις Μπελφόρ, παριστάνουσιν ἅπασαν τὴν νότιον Γερμανίαν ὡς φοβερῶς ἀπειλουμένην διὰ τοῦ φρουρίου τούτου, ὅπερ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὀρμητήριον κατὰ τοῦ μέρους τούτου τῆς τευτονικῆς χώρας.

Εὐνόητον ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀγγέλματα δὲν δύνανται νὰ καθιστάσῃ τὴν κοινὴν γνώμην, παραδόξωσιν ἄλλως τε καὶ διὰ τῶν διπλώσεων τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργῶν τῆς Δανιμαρκίας, ἀναγκασθέντος νὰ καθιστάσῃ τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡρωικοῦ ἔθνους διὰ τῆς διαβεβαιώσεως ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς χώρας περὶ πλείστου ποιεῖται τὴν οὐδετερότητα ταύ-